

caso se ha referido, y que no solamente no ayudan a la familia, sino que en cualquier caso originan todavía una más precaria situación para la institución familiar.

Mire usted, la familia demanda, hoy más que nunca, una auténtica política de protección, más que nunca, y usted mismo se hizo eco de aquel sentir en su intervención, como le decía antes. Cumple una importantísima función social, su valor en la construcción de la convivencia es reconocido, yo creo que nadie lo pondrá en duda, y su proyección en el futuro de la sociedad es absolutamente necesario. Y sin embargo no solamente son cuestiones de solidaridad las que nos pueden impulsar a pedir medidas de este tipo; ustedes que tanto hablan del estado de bienestar deben de saber que pocas instituciones como la familia fomentan la solidaridad asistiendo a sus miembros, desde el punto de vista económico, cuando puedan estar en situaciones difíciles como el paro, desde el punto de vista de la salud a los enfermos y demás problemas que pueden tener. Además, en la Comunidad Valenciana la familia tiene una importancia, según los datos estadísticos que usted bien conoce, muy superior a la que puede tener en el resto de España o de Europa.

Hace tiempo que en el resto de países de Europa, de lo que llamamos países occidentales, se tomaron medidas y se adoptaron medidas en esa dirección de apoyo a la familia; y no solamente, yo creo que fundamentalmente, pero no solamente por cuestiones de solidaridad. Con esos apoyos a la familia se ahorran recursos, se cumplen objetivos demográficos importantísimos y fundamentales para poder atender las prestaciones sociales que luego el Estado tiene que mantener. Su propio ministro del gobierno socialista, el ministro de Economía, señor Solbes, aseguraba en un gesto de sinceridad, hace relativamente poco, que sería imposible que dentro de unos años el Estado, el gobierno, pudiera seguir cumpliendo con las prestaciones sociales, ya que la población española estaba envejeciendo, no habían apoyos a la familia, no se fomentaba el número de hijos en la institución familiar, y eso llevaba a que no se pudiera cumplir con prestaciones que actualmente se están asumiendo por parte del Estado para intentar satisfacer las necesidades de los más perjudicados.

Se respeta la libertad individual apoyando a la familia. Y se defiende eso que tantas veces ustedes se cansan de decir, pero que después no practican, la equidad de sexos, es decir, intentar corregir la discriminación que padece la mujer en estos momentos. Con la ayuda a la institución familiar —acabo, señor presidente—, con la ayuda a la institución familiar, entre otras cosas, se acabaría con una discriminación importante que sufre en estos momentos el ama de casa.

Al margen de estas cuestiones, ya sean de solidaridad, ya sea de racionalidad, hay base legal suficiente, no diría yo base legal suficiente desde nuestro propio Estatuto de Autonomía, sino mandatos imperativos de la propia Constitución Española que exigen a los gobernantes atender y discriminar favorablemente a la institución familiar.

El señor presidente:

Señor Zaplana.

El señor Zaplana Hernández-Soro:

Acabo, señor presidente. Lo único que le pediría, señor Lerma —y con esto acabo, si me lo permite el señor presidente—, es que usted haga la política que entienda oportuna. Está usted en su perfecto derecho y es su responsabilidad. Pero si no piensa hacer una política, si no cree en una política, por lo menos no manipule instituciones importantes de forma electoral. No las utilice simplemente de forma electoral para poder ganar unos votos en un momento determinado; no tiene sentido si no tiene voluntad luego de hacerlo. Gracias. *(Remors.)*

El señor presidente:

Señor presidente.

El señor president del Consell:

Muchas gracias.

Me parece que su atrevimiento en atribuirse el tema del apoyo a la familia en exclusiva raya en la osadía más vil. Pero, en todo caso, no insistiré en eso.

Yo creo que usted sabe perfectamente que lo que usted ha dicho ahora responde perfectamente a que pensaba usted que podía apropiarse de las familias, lo cual es perfectamente razonable dentro de la estrategia del PP, pero las familias afortunadamente no son de nadie y son de todos.

Desde el punto de vista del apoyo que la Generalitat presta a la familia, le puedo decir, con toda tranquilidad, que uno de los factores fundamentales de la familia es, precisamente, la capacidad de invertir en futuro que tiene respecto a la educación de sus hijos; y que garantía de la escuela pública y gratuita, y desde luego de los precios universitarios que se pagan, es precisamente uno de los principales apoyos a la familia.

Y quiero decirle, además, que en ese sentido las prestaciones sociales a las familias, a la inmensa mayoría de las familias, que vienen fundamentadas en la política de progreso que yo defiendo y que no defiende usted, suponen a veces hasta el 40% de los ingresos de las familias que tendrían que pagar, caso de que tuvieran que atenerse a las responsabilidades que, seguramente, ustedes les tendrían que dar.

Y quiero decirle más. Poco interés tendrán ustedes en las familias cuando en ningún parlamento donde ustedes son mayoría han presentado ninguna ley al respecto. Y todavía insistiré más en ese sentido.

Quiero decirle, por último, que nosotros no somos lo que fijamos los calendarios parlamentarios, son todos ustedes. Y yo, desde luego, sí que fijo el calendario político de la presentación de las leyes. Y si ustedes deciden trabajar poco y no acabar los proyectos, pues ese será su problema. Muchas gracias. *(Remors.)*

El señor presidente:

Té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, el síndic senyor Villalba.

El señor Villalba Chirivella:

Senyories, anem a veure si podem treballar un poquet en una miqueta de tranquil·litat.

Senyores i senyors diputats, davant la situació injustificable que representa el fet evident consistent que a finals del segle XX no estiga solucionada una via de comunicació ràpida entre València i Madrid, preguntem al president del Consell:

Quines accions pensa portar a terme el govern valencià per a donar una solució definitiva a l'autovia València-Madrid? Accions per a la solució definitiva que li concretem en traçat, execució i finalització.

Gràcies, senyor president.

El señor presidente:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor president, té la paraula.

El señor president del Consell:

Moltes gràcies.

Com no siga agafar el pic i la pala i fer-la personalment, jo crec que poques altres accions més queden ja per fer des d'esta Generalitat.

Però vull aclarir que es tracta bàsicament de l'autovia València-Madrid, que l'autovia València-Madrid té, aproximadament, 350 quilòmetres; i vull aclarir també que 250,

aproximadament, dels quals estan ja fets i en ús. La resta que queda no fa referència només a allò que la gent habitualment pot llegir en els mitjans de comunicació. Queden al voltant d'uns cent quilòmetres, uns dels quals tenen una complexitat tècnica i uns altres menor. En el cas del tram central que queda, naturalment, hagué de desglosar-se en funció de la complexitat tècnica d'alguns d'ells, i, per tant, de l'impacte ambiental que hagueren de fer en la seua execució.

Vull dir-los també que abans no es feia allò que hui es diu l'estudi d'impacte ambiental, que d'alguna forma suposa retard en l'execució de les obres, però que suposa un al·licient important a l'hora de la conservació del medi ambient, i per tant suposa també riquesa per a este país. Ja sé que abans les coses es feien sense estudi d'impacte ambiental i tardaven menys, segurament, en alguns casos, però ara eixe és un dels requisits que tenim, que ens hem donat, i jo crec que ben fet.

Independentment —i per tant, naturalment, vosté sap que això suposà uns terminis d'execució que no es poden suprimir—, li vull dir que tenia dos accidents importants eixa carretera: u era el pas del Xúquer i un altre era el pas del Caudiel. El pas del Xúquer diguem que tècnicament està solucionat, i que s'estan fent els estudis pertinents i que estan avançant a bon ritme per acabar definitivament este tram. El pas del Caudiel té una major complexitat tècnica perquè costa trobar una solució adequada que no supose impacte ambiental exagerat i, simultàniament, que siga capaç de fer-se ràpidament.

Trobarem eixa solució? Estic segur que trobarem eixa solució, però entretant allò important és anar acabant també els altres trams, perquè això deixarà reduït pràcticament a un tram d'uns 20 quilòmetres la finalització de l'autovia, perquè tot l'altre està ja compromès i en execució.

Com està en concret? En el tram Requena-Caudete la variant de Requena i la de San Antonio poden estar acabades en la primavera de l'any 95; i crec que és una fase important, encara que naturalment estos compromisos són compresos que ha d'assumir el Ministeri d'Obres Públiques i no la Generalitat Valenciana. La Generalitat Valenciana, ja sap vosté, és molt diligent en acabar les seues-obres. Però, en tot cas, la Generalitat Valenciana urgix i molt al ministeri, que està d'acord en tindre la urgència requerida per a una via com esta. Per tant, Caudete i San Antonio estaran acabades, probablement, en la primavera del 95 si no hi ha problemes de pluges, despreniments i algun tipus d'estes causes.

En el cas de la variant d'Utiel, el Consell de Ministres vorà probablement en el mes de novembre també l'adjudicació d'este tram definitiu, i a partir d'ahi s'haurà de comptar el termini d'execució aproximadament de nou mesos. Però, probablement, repetesc, en el mes de novembre, estarà solucionada definitivament esta situació.

En el tram Minglanilla-Motilla, com vosté coneix perfectament, es va adjudicar en el Consell de Ministres del dia 7, i per tant també és un tram en principi solucionat i que poden començar les obres molt recentment.

I l'altre tram, Motilla-Atalaya del Cañavate, és un tram on s'està fent el projecte de construcció, i que també tindrà un procés d'execució el més ràpidament possible, perquè des de la Generalitat, i també des del govern, se sap que esta és una via prioritària no solament per a València o per a Madrid, sinó per al conjunt de tota Espanya. Per consegüent, totes les mesures que s'hagen de prendre, respectant la legalitat, en relació en l'acabament ràpid de l'autovia Madrid-València es van a prendre, es prendran o s'han pres ja.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Senyor Lerma, «es van a prendre, es prendran o s'han pres ja». Ens ha parlat dels trams que tots sabem com estan licitats i com pot ser la seua execució. Però no s'ha atrevit a comprometre's en el tram a què tots fem referència. I com li estem preguntant per la solució definitiva, i solució definitiva és tota, on ens haguera agradat que vosté haguera abandonat les seues vaguetats i les seues inconcrecions havia d'haver sigut en allò que tots tenim en ment, que és com se soluciona la part on s'ha parlat de l'opció A, de l'opció B, de l'opció C i de l'opció C rectificada.

Vosté diu que està disposat a agarrar el pic i la pala i anar. El problema que té vosté és que no sabria on anar a picar. Perquè l'opció A es va desestimar per raons econòmiques i tècniques. L'opció B es va desestimar perquè podia trencar el paratge de Los Cuchillos. L'opció C es va desestimar perquè podia afectar al paratge de Las Hoces. El ministre Borrell es va comprometre que es faria de manera urgent l'opció C modificada. I front a això hi ha hagut un recurs del president Bono, de Castella-La Manxa, que impediex en estos moments que es faça l'opció C modificada.

Per tant, no diga vosté que té tan clar quan es va a acabar i donar una solució definitiva, perquè és impossible que ho puga dir, perquè el propi ministre Borrell ha dit que estarà en funció d'allò que dictaminen els tribunals com a conseqüència del recurs plantejat per la Junta de Castella-La Manxa. Per tant, vosté no pot presumir de tindre on anar a ficar el pic i la pala en marxa perquè podria equivocar-se i fer un esforç debades i inútil.

Mire, des de fa molt de temps hi ha una opció que és raonable, que és possible, i era per l'actual traçat de la nacional-III superar la presa de Contreras. Tenia un inconvenient: que costava diners i podia allargar-se en el temps. Però després de tot el que està passant, i de la falta de voluntat política per solucionar-ho, s'allargarà molt més en el temps que s'haguera pogut allargar si s'haguera començat des del principi, i costarà molts més diners, com a conseqüència d'eixe retràs, que totes les accions que estan feint-se ara de tira i para, de vindre i prometre una cosa i després desdir-se d'ella.

Per tant, senyor president, creem que en el tema de donar una solució definitiva a l'autovia València-Madrid vosté no ho té clar perquè no li permeten tindre-ho clar. I, mentrestant, les legítimes aspiracions dels valencians estan quedant insatisfetes.

I el que vosté havia d'haver reconegut ací, en este moment, és que, ni des del ministeri ni des de la Generalitat, mai no han tingut ni un projecte definit ni un traçat rigorosament estudiat. Perquè si haguera estat rigorosament estudiat, no s'haguere trobat en les dificultats tècniques del A, ni en les dificultats mediambientals de la B ni en l'oposició política de la C. I s'haguera anat a un traçat que, encara que haguera costat més diners i una miqueta més de temps en la seua execució, des del principi s'haguera començat a realitzar, i possiblement hui estaria ja conclós.

Però clar, davant d'esta situació d'inconcrecions i de vaguetats, quan des dels grups parlamentaris i des de la societat valenciana dirigim la mirada a qui té la responsabilitat de donar una paraula clara, concreta i de compromís respecte a este tema, què ens trobem? Per una part ens trobem al senyor Borell, un ministre que sembla un ministre pasquero, perquè com si estiguera jugant a la tarara un dia diu: »l'autovia sí, l'autovia no«. Avui mateix l'acalde de Cuenca diu que el senyor Borell en el seu despatx es va a comprometre a què l'autovia passaria prop de Cuenca.

No és a vosté només a qui el ministre Borrell li balla la tarara. Però és que, a més a més, eixe ministre que ha sigut

incapaç de mantenir els compromisos, ha demostrat que està sent incapaç d'aplicar solucions, que no només són beneficioses per als valencians, solucionar l'autovia Madrid és beneficiós per a tot l'Estat. I al costat d'eixe ministre què ens trobem? Amb un president Lerma, des del nostre punt de vista, desautoritzat i burlat. Desautoritzat perquè vosté no ha fet valdre el pes específic que diversos acords unànimes d'estes Corts...

El senyor president:

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Estic acabant, senyor president.

...li donaven a vosté per a institucionalment haver-ho reclamat. Desautoritzat, perquè quan vosté ha vingut ací anunciant alguna solució definitiva, li ha eixit al poc de temps el senyor Borrell dient que eixa solució no estava tan clara. I, burlat, perquè pensem que des del punt de vista de la teoria que vosté sempre ha mantés, que era més fàcil solucionar els temes tenint el mateix signe polític el Govern de la Generalitat que el Govern de l'Estat, s'ha vist que la solidaritat tantes vegades aplicada per vosté, que nosaltres li hem dit sempre que al costat de la solidaritat ha d'estar la reciprocitat, quan la primera vegada que una comunitat limítrofe, governada des del seu partit, ha hagut de ser recíproca, l'han deixat a vosté amb el cul a l'aire. Perquè el senyor Bono, que es junta amb vosté per a renovar moltes coses, podia vosté haver-li renovat a ell el pensament respecte a la solidaritat i la reciprocitat amb els valencians.

Senyor Lerma, en aquest tema, lamentablement, no té vosté solució, i és molt difícil que es pugua tenir des de concepcions centralistes.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Senyor president.

El senyor president del Consell:

Jo crec que d'allò que sí que pot estar vosté segur és que no té solució des de concepcions localistes, perquè al final hi ha límits entre unes comunitats i unes altres, i les coses cal solucionar-les de comú acord.

Donat que aquesta alternativa vosté no la pot complir, jo li passaré a explicar el que passa en realitat.

Mire, l'autovia Madrid-València és, des del principi de la planificació de les carreteres de l'Estat, una preocupació d'aquesta Generalitat, tant des del principi, que des del principi li hem dit al ministeri que estava actuant erròniament, i quan em referisc al principi em referisc remontant-me molts anys, a l'any 82, finals, ó 83. Perquè abans, i això és molt important recordar-li-ho a vosté i tota la Cambra, abans ningú havia intentat fer cap autovia des de Madrid a València, (*Remors*) i a partir de l'any 82-83 la Generalitat Valenciana va dir quan el ministeri tenia... Tots reclamaven molt, però ningú deia: «jo que sóc el responsable la faig».

Ara és tot tard, però aleshores ningú es va dedicar a pensar que això feia falta. I quan ells tenien planificat fer l'autovia, Madrid-Alacant, i no fer l'autovia Madrid-València perquè deien que no es justificava pels 6.000 vehicles que passaven al dia, doncs la Generalitat Valenciana va dir que eixe és un tram molt important, per ahí passen i passaran sobretot molts vehicles i, per tant, és fonamental. I li ferem canviar l'orientació al ministeri, fent-lo comprometre a fer un tram a l'eixida de Madrid coincidint amb el d'Alacant, que farà possible que València s'acostara més, i un tram d'ací a

Requena també que fera possible que finalment aconseguirem l'autovia completa. I emestic referint a l'any 82-83.

El senyor president:

Senyor president, li pregue que vaja acabant.

El senyor president del Consell:

Ferem canviar al ministeri —sí, president—, ferem canviar al ministeri. A continuació ferem canviar al ministeri també quan es va comprometre a què passara per Cuenca. Per què? No perquè no vulguem que passe per Cuenca una autovia, volem que passen totes les que ells vulguen, però el nostre problema no se solucionava perquè el tràfic fonamental venia des del sud i podia a més a més estar tancada per les altures per les quals travessava alguns mesos de l'hivern. I, per tant, també ferem canviar al ministeri. Sempre hem tingut molt clar que és el que havíem de fer. I el senyor Borrell canvià, cosa que altres ministres no s'havien atrevit a fer; per consegüent li va fer cas la Generalitat Valenciana.

I l'últim tema per acabar, senyor president —li diré—, està vosté fent un greu problema perquè els agrada fer gresca, no per altra cosa, del que és el traçat d'un pont, perquè tota la resta sap vosté on es pot anar a picar perfectament. No tinga vosté problema. Del que és el traçat d'un pont, simplement. I no li càpia cap dubte que ho solucionarem, i no xisclant com vosté diu, sinó amb solucions tècniques que vosté desconeix i per això és capaç de dir que hi ha solucions al nord o al sud. Hi han solucions que s'estudien per a major seguretat de l'assentament de la carretera i, sense cap dubte, produeixen després seguretat quan la gent passa, que és del que es tracta, no solament de rapidesa, perquè rapidesa ja es pot anar molt ràpid, sinó seguretat en l'assentament definitiu, que és el que estem buscant. I no es preocupe vosté, que si vol picar també podrà picar prompte.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Se suspén la sessió que continuarà a les onze i vint.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 8 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 50 minuts.)

(Ocupa la presidència el vice-president primer, senyor Vicent Soler i Marco.)

**Debat de les propostes de resolució del PEV
(continuació)**

El senyor vice-president primer:

Continua la sessió amb el debat de les propostes de resolució del PEV. Ara pertocava debatre la proposta de resolució del Grup Parlamentari Popular número 5.

Senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Entrem en el debat de les propostes del PEV-III en allò que és la secció d'indústria. A mi, abans d'entrar a defensar el que és la proposta concreta, i ja que hi ha una només en aquesta secció, perquè hem decidit que aquesta era tal vegada el tema més important en este moment, voldria fer unes quantes reflexions i unes quantes suggerències sobre el que és la forma amb la qual es tracta la política industrial en el PEV-III.